

Daniel Janů

Všechno má svůj čas

„Příběh Anee Smithové“

Splendidum družstvo

Všechno má svůj čas

„Příběh Anee Smithové“

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Všechno má svůj čas

„Příběh Anee Smithové“

Copyright © Daniel Janů, 2022

Cover © Daniel Janů, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-162-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-163-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-164-5 (PDF)

Obsah

Prolog

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

Kapitola pátá

Kapitola šestá

Kapitola sedmá

Kapitola osmá

Kapitola devátá

Kapitola desátá

Kapitola jedenáctá

Kapitola dvanáctá

Kapitola třináctá

Kapitola čtrnáctá

Epilog

Pozn. autora

Prolog

Můj příběh začal v den mého narození. Samozřejmě, jak jinak. Všechny příběhy začínají od narození, řekla by většina lidí, ale pro změnu ta druhá část, ta menšina ví, že příběh každého člověka, ehm, teď se opravím, každé duše – začal už hodně dávno před...

– Před narozením.

Kapitola první

Jako doktorka psychologie vím, že mysl je ohromný nástroj, spolu s egem a duší vytvářejí podivuhodný trojlístek, toho čím jsme zde na Zemi. Je neuvěřitelné, kolik toho lidská mysl ukrývá a kolik tajemství je uzamčeno uvnitř. Jedno jsem však za ty roky zjistila. Jsou způsoby, jak nalézt cestu k těm uzamčeným pokojům, odhalit některá tajemství a uzdravit bolavé vzpomínky, nebo potlačované pocity viny, strachy a všechny další aspekty našeho vědomí.

Od svého otce vím, že nic se neděje náhodou a všechno má svůj smysl, svůj plán, proto jsem již od mala otevřená všemu, co se děje kolem mě. Svým pacientům, kteří mě navštěvují, pečlivě naslouchám. Potřebují pomoc, neví si rady, co se s nimi děje, nebo co jim říkají jejich sny. Proto jsme tu my, my lékaři, abychom jim odlehčili od jejich problémů a jejich starostí. Ale jak jsem již uvedla na začátku, můj příběh začal v den mého narození. Proto se vrátíme ke dni, kdy jsem se narodila, k mému dětství.

Narodila jsem se 9.7.1959 v Leeds a pojmenovali mě Anee, po rodičích Smithová. Na své dětství si pamatuji velice dobře, bylo to období plné lásky a radosti. Byla jsem takové to požehnané dítě, kdy rodiče ani nedoufali, že by se něco takového mohlo stát. Ale jak mi mamka několikrát opakovala, vše se stalo díky andělům, které k nim

poslal Bůh. Zprvu jsem tomu moc nerozuměla, ale když už jsem byla větší, začala jsem chápat nějaké souvislosti. Přesto musím přiznat, že první setkání s anděly bylo pro mě opravdovým zážitkem. Když jsem pak o tom vyprávěla rodičům, jen se usmívali a jejich spokojenost a klid, který z nich vystupoval, mi jasně dával najevo, že to je v pořádku, že tak to prostě má být.

Můj otec byl profesor historie na místní univerzitě, svými názory a postoji k naší evoluci a vlastně k celé podstatě lidského bytí byl tak trochu podivín, jak řekl jednou William Drew, bývalý rektor Leedské univerzity „*profesor Smith je velký fantasta.*“ Byl to jeden z mála lidí, který chápal jeho názory, i když se všemi nesouhlasil, ale díky němu se otec udržel na univerzitě až do důchodu, kterého si dnes užívá v bytě na Queen Square – sám.

V roce 1984 matka zemřela a její duše se vrátila do Hevenai, místa, kde se setkávají všechny duše (*to mi jednou řekl můj otec, který se to dozvěděl od svého průvodce – anděla strážného*). Byl to smutný den, přesto slzy, které ten den vycházely z našich očí, byly i slzy radosti, protože jsme věděli, že smrt je jen další cesta jinam, k jinému životu, v jiné době a v jiném světě. Otec věděl, že moje matka je jeho spřízněná duše, proto jeho smutek netrval dlouho. Věřil, že se v jiném životě znovu potkají. Bylo mi to líto, že matka musela odejít, ale snažila jsem se s tím vyrovnat po svém. Nebyla jsem už malé dítě, kterého tato ztráta poznamená, ale dospělá bytost s rozumem, dle mého soudu, takovým, který některé skutečnosti našeho nynějšího života (i toho posmrtného), vnímá jinak, než ostatní.

Nepřipadala jsem si nikdy jiná, ani nějak ostrčená. Na období dospívání a setkávání s novými lidmi, spolužáky a kluky, kteří byli v jistém období opravdu neodbytní, si moc nevzpomínám. Nelituji

toho. Učila jsem se a moje motivace být doktorkou a pomáhat lidem byla natolik silná, že jsem tyto z mého pohledu malicherné věci nevnímala. Když jsem se neučila, povídala jsem si s otcem o starověkých civilizacích, legendách a mýtech, které jsem ráda poslouchala. Od matky jsem se pak dozvíдалa o všudypřítomné přírodní energii, krystalech, květinách, bylinkách a čajích, kterých měla ve své skřínce opravdu spoustu...

* * *

Po ukončení studia v roce 1987 jsem nastoupila na kliniku v Leeds, ale rok poté jsem dostala nabídku pracovat v nemocnici v Manchesteru, která byla mnohem modernější a nabízela mi tak větší možnosti k realizaci mých nápadů. Povedlo se. Udělala jsem si dobré jméno v oblasti psychologie a psychoanalýzy duševních poruch. Mohla se tak plně věnovat tomu, co mě opravdu bavilo – pomáhat lidem s psychickými problémy.

Po šesti letech jsem se rozhodla pro rozšíření své kvalifikace a pro své studium – stáž jsem si vybrala Švédsko, rodnou zemi svých předků. Možná to byl osud, možná jen shoda okolností, která mi dala na výběr ze tří prominentních evropských klinik pro studium rozšířené specializace: Psychoanalýza a psychogenie (duševní porucha způsobená vznikem určitých duševních představ a citových reakcí).

Z nabídky jsem se rozhodla pro kliniku duševních poruch v Malmö. Když mojí žádost schválili, zavolala jsem to otcí, který byl z mého úspěchu nadšený. O týden později jsem odletěla do Malmö.

Ještě než jsem odletěla, zastavila jsem se dva dny před odletem u otce, v Leeds.

* * *

Queen Square

„Nic se nezměnilo,“ pronesla jsem a sáhla na zvonek. Po chvíli se otevřely dveře a v nich se objevil můj otec.

„Ahoj, tati,“ pozdravila jsem a objala ho.

„Ahoj, Andělko,“ řekl otec a byl rád, že jsem přijela. Cítila jsem, jak jeho srdce buší rychleji a jeho ruce mě obepnuly, jako když chobotnice chytá svou oběť.

„Chtěla bych dýchat,“ poznamenala jsem s úsměvem na tváři.

„Dlouho jsi tady nebyla,“ hájil se.

Zasmála jsem se a políbila ho.

„Jsem rád, že jsi přijela,“ dodal a pozval mě dál.

Zamířila jsem rovnou do kuchyně.

„Udělám čaj.“

„Ovšem,“ usmál se.

Cítila jsem, jak mě otec sleduje, chvíli jsem to nechala být, stejně jsem připravovala čaj, ale pak se zeptala: „Copak se děje?“

Usmál se a pak řekl: „Hodně se podobáš své matce.“

„Kdybych vypadala jako ty, tak bych asi jako žena nevypadala moc atraktivně.“ Otec se zašklebil.

„S těmi vousy,“ dodala jsem.

Za deset minut to bylo hotové. Odnosla jsem konvičku a dva šálky na podnose do salonku, kde si rodiče vždycky dávali čaj. Byl to

takový malý rituál, který dělali. Když jsem se narodila já, už to nebylo tak časté, protože jsem byla trošku živější, podle jejich vyprávění. Ale později, když jsem byla větší, jsme tam sedávali všichni pohromadě, popíjeli čaj a vyprávěli si různé příběhy.

„Kde jsi?“ ozval se otcův hlas ze salónku.

„Už to nesu,“ odvětila jsem a moje postava se objevila u stolu, kde už otec seděl.

Zasedla jsem a spustila. „Jak se máš? Cítíš se dobře?“

„Ano, cítím se dobře. Nic mi nechybí, tedy jen...“

„...Ani to neříkej. Víím, co chceš říct. Chybí ti máma.“

Usmál se: „Zase jsi mě prokoukla.“

„Je to pořád stejná písnička. Takhle to je.“

„Vždyť já víím.“

„Když víš, tak to nech být. Už takhle tu díky tobě byla spousta let.“

Zmlknul, a když se nadechoval, znovu jsem do toho skočila.

„Ani já bych tu nebyla.“

„To víím,“ podotkl a jen pomyslný anděl smutku prolétl kolem.

„Jen si vzpomeň, kolik společných chvil jsme všichni spolu strávili, bylo to nádherné. Měla jsem krásné dětství a to díky vám oběma. Třeba, když jste mě poprvé vzali na procházku, ještě jako malou, do místního parku. Vyprávěli jste o něm spousta krásných věcí, ale já byla malá a nějak to nechápala, ale později jsem to pochopila. Měla jsem to štěstí, že jsem si vybrala vás.“

„Byla jsi požehnané dítě,“ podotkl otec.

„Vždyť já víím.“

„Andělka,“ usmál se a pohládl mě. „Teď jsi mi připomněla den, kdy jsme poprvé s tebou vstoupili do parku, do naší „*nové kouzelné*“

zahrady. Tvé oči zářily, lítaly do stran jako bláznivé. Ve tváři jsi měla výraz nadšení a očekávané radosti. To bylo znamení, že tě to ohromilo, ten nekonečný prostor kouzel...“

„Pamatuji si to, byl to nádherně barevný svět. Ta spousta pestrobarevných rostlin, okouzlující květy a jejich příjemná vůně. Poletující skupinky motýlů, včel, sýkorek a vzadu u malého jezírka krácející šedivě zbarvení jeřábi. A málem bych zapomněla na mamku, jak mi ukazovala stromy, pak mi poradila, abych se podívala do koruny stromu zespoda, to bylo naprosto úžasné, ohromující. Bylo to něco, co mi vzalo skoro dech. Listy se pohupovaly na větvích a mnohdy to vypadalo, jako by se chtěly vznést. Vznést až k modré obloze...Ano, bylo to něco nádherného, slovy se to ani nedalo tak přesně popsat, jak to viděly naše oči.“

„Ale měla jsi to v sobě. Vidět a slyšet, to co jiní nevidí a ani neslyší. Také jsi splynula s přírodou. Byl to dar, a ty jsi byla dar od andělů,“ usmál se a napil čaje.

„Chodím do jednoho parku v Manchesteru. Je to tam také moc pěkné, ale necítím to, co tady,“ poznamenala jsem.

„Všechno má svůj čas,“ dodal.

„To vím, všechno, co jste mi vyprávěli, všechno, co jste mi ukazovali, tomu jsem věřila. Bylo úžasné cítit tu vitální energii, kterou nás příroda naplňuje. Přivonět si ke květinám nebo si sáhnout na stromy a poslouchat, jak nám šeptají, jak se mají. Naslouchat zpěvu ptáků, harmoniím různých zvuků sahajícím až za hranice našeho chápání. Jen tak sedět a pozorovat tu krajinu kolem, přelety různých pitoreskních létajících strojů hmyzí říše, kteří ovládli vzdušný prostor tohoto světa. Vnímat tu nekonečnou krásu, ten svět plný lásky a souznění. Všechno, všecičko, sžít se s tím.“

Domluvila jsem a všimla si, že otec má zase na krajíčku stesk.
„Znovu?“

„Někdy si vzpomenu,“ šeptl.

„Já také vzpomínám, ale také si vzpomínám, co jste mne učili o světě na druhé straně, o andělech, našich průvodcích, o duších...“

„...a spřízněných duší,“ doplnil mě.

„Tak bys to měl chápat,“ podotkla jsem a sáhla po svém šálku s čajem.

„Ty si nějaká rozumná holčičko.“

„Jsem přece vaše dcera.“

„A doktorka.“

„A také doktorka,“ usmála jsem se znovu.

„Máš krásný úsměv,“ dodal a odkašlal si. „Jako...“

„Ach, Bože, zase?“ vyhrkla jsem.

„Dobrá tedy, co nemocnice v Manchesteru?“ změnil téma.

„Pořád stojí,“ odvětila.

„Vždyť víš, jak jsem to myslel.“

Oba jsme se zasmáli.

„Je to dobré, daří se mi. Rozhodla jsem se rozšířit si kvalifikaci, proto ta stáž v Malmö.“

„Proto Švédsko?“

„Měla jsem na výběr ze tří prominentních evropských klinik pro studium rozšířené specializace: Psychoanalýza a psychogenie, ale rozhodla jsem se pro kliniku v Malmö.“

„Záleží, jak to cítíš; to je rozhodující.“

„Můj vnitřní pocit mi říká, že to je správné rozhodnutí.“

„Každé rozhodnutí, které uděláš je důležité, později pak zjistíš, jestli to bylo rozhodnutí správné, či nikoli.“

„Měla bych se zeptat...“

„...určitě.“

„Viš, co myslím?“

„Vím.“

„Dobře,“ zaculila jsem se a dopila svůj čaj.

„Naleju ti ještě šálek,“ pronesl a sáhl pro konvičku.

„Potom jim řeknu, aby udělali něco s tebou,“ podotkla jsem s úsměvem na tváři.

„Jak to myslíš?“ ohradil se.

„Vždyť, ty víš...“

Souhlasně pokynul hlavou.

„...Andělé v sobě mají obrovskou studnu lásky a nabízejí svojí pomoc každý den. V období smutku, bolesti i samoty; dělají nám společnost. Jediné, co musíme udělat, je pozvednout své vědomí, abychom je mohli vnímat, komunikovat s nimi, uvítat je ve svých životech a vpustit do našeho srdce radost, světlo a mír vycházející z jejich přítomnosti. Andělé vždy šíří mír a lásku...“

„Tohle všechno tvoje máma věděla. Cítila jejich přítomnost, tak jako já a každý den děkovala s velkou vděčností, že tu s námi jsou.“
Usmála jsem se a poznamenala, že to cítím podobně. „A určitě ti ze Švédska zavolám, neboj.“

„Budu rád,“ pookřál.

„Moc se těším, bude to další zkušenost.“

„Tak to rozhodně.“

„Věřím, že se dostanu hlouběji do lidské mysli, abych odhalila skrytá tajemství.“

„Ale nelpi moc na očekáváních, abys nebyla zklamaná.“

„Já vím, tati, to nebudu. Těším se, ale nechám vše volně plynout, jen tak mohu předejít případnému zklamání a pak být mile překvapená,“ podotkla jsem a vstala od stolu, abych odnesla prázdné šálky a konvičku do kuchyně.

Otec se usmíval a jeho radost byla upřímná.

„V každém případě, zvládneš cokoliv, protože máš něco z každého z nás,“ prohodil a úsměv mu vytvaroval tvář.

„Toho jsem si také všimla, od každého to nejlepší,“ dodala jsem a s chichotem opouštěla salonek.

Z dálky jsem pak slyšela taškovo – *samozřejmě*.

To odpoledne uběhlo velice rychle. K večeru jsem se rozloučila, u dveří jsme se objali a já vyrazila na vlak. Několikrát jsem se ještě otočila směrem k místu, kde taťka stál a mával.

Pořád tam stál a mával, než jsem zašla za roh.

Kapitola druhá

Můj první den na klinice v Malmö, byl zajímavý a překvapivý hlavně v tom, že mne doktorka Raynoldsonová okamžitě zařadila do týmu, který se následující den chystal na velkou vizitu pavilonu A.

Pokoj č. 2, pacient Phul Arnus. Bílá místnost, bílé židle a průhledný plastový stůl, u něhož seděl mladý muž. Jmenoval se Phul. Usmíval se, jeho psychotické nálady byly potlačovány silnými léky. Tak jsem to alespoň četla ve zprávě.

„Dneska máš narozeniny Phule!“ spustila doktorka Raynoldsonová.

„Éech!!!“ ozval se roztržitý smích.

„Jaké jsi měl dneska spaní?“

„Je...ó...celku do...bré,“ zakoktal.

„Můžeš mi o tom povědět, Phule?“

Phul však mlčel a netečně pozoroval okolí.

„Tak Phule!“ ohradila se Raynoldsonová.

„Já nejsem Phul, jsem akrobat,“ odvětil plynule.

„Opravdu?!“

„Včera jsem se procházel na obrovské zelené louce a nemohl jsem ani dohlédnout na druhou stranu, jak byla obrovská...,“ svým smíchem pak přerušil vyprávění.

„Pokračuj!“ pobídla ho doktorka.

„...jsem tam tak...kráčel, když jsem tam viděl letadlo...chtěl jsem létat, já jsem...nešlo to, ale to letadlo, to letadlo se mnou vzlétlo, já vlastně neumím...chi chi,“ zasmál se. „Byl jsem pilot, byl jsem akrobat a letěl jsem nad tou obrovskou loukou, krajinu střídaly hory jako ten...ten...kaleidoskop...znovu jsem lítal.“

Nadšení vystřídal smutek. Stačilo málo a rozbřečel by se.

„Já bych chtěl lítat! Já bych chtěl lítat!“ několikrát opakoval, až do chvíle kdy mu doktorka pohladila ruku a s úsměvem řekla, že lidé nemohou lítat.

Nakonec se rozbřečel. Celý se chvěl. Naše návštěva byla u konce.

Odešli jsme.

V dalším pokoji byl pacient jménem Brian Toolse. Podle spisu trpěl lehkou formou schizofrenie a pacientem této kliniky byl již šestý rok.

– Sám pacient se domnívá, že je jazzový trumpetista.

„Dobrý den Briane! Jak se daří?“ zeptala se doktorka Raynoldsonová.

„Děkuji, dobře,“ odvětil.

Tvářil se spokojeně, jakoby očekával další otázky, které samozřejmě z úst doktorky Raynoldsonové přišly.

„A jak ses vyspal? Nějaké sny?“

„Sny jsem měl,“ odvětil.

„A můžeš mi říct o tom snu?“

Brian nejdříve mlčel, ale pak se rozpovídal.

...seděl jsem v obýváku, když zazněl zvonek. Šel jsem otevřít. Byl to soused z pátého patra. Mladý vysoký kluk, se kterým jsem si někdy povídal. Usmál se a vkročil do mého bytu. V ruce měl brašnu s nářadím. Hned jsem pochopil, že jde zapojit internet, co mi sliboval. Nešlo to. Zavolaal jsem proto Michailovi, aby se na to přijel podívat. Také si nevěděl rady, ale prý o někom ví. Rozhodl jsem tedy, že tam zajedeme autem. Vyrazili jsme. Přidali se k nám ještě moje žena Eve a její matka. Projeli jsme celým městem, když Michail pojednou ukázal rukou na nízkou budovu po pravé straně. Měl jsem divný pocit. Jako bych to tu znal a přitom tu byl poprvé...zastavil jsem poblíž. Vystoupili jsme z auta a vlezli dovnitř. Několik místních nás přivítalo. Michail je odehnal a zavedl nás do suterénu, kde jsme se setkali s dotyčnou osobou. Drobný a štíhlý týpek s čepicí. Ramón. Začali jsme hovořit o problému, když jsem si uvědomil, že jsme vůbec neovzali s sebou ten počítač. Michail to taky zaregistroval. „Tak se vrátíme!“ poznamenal. Vrátili jsme se spolu k autu. Nasedli a vyrazili k mému bytu. Po několika minutách jsme dorazili na místo. Došel jsem pro počítač a vrátil se zpět. Když jsme však projížděli kolem paneláků blízko místa určení, tak jsem zahlédl, že se něco děje mezi domy. Zastavil jsem. V ten moment jsem si uvědomil, že vlastně neřídím já, ale Michail. Zastavili jsme u okraje silnice a vystoupili. Udělali jsme pár kroků, když jsem zaslechl velkou ránu za sebou. Trhl jsem sebou a otočil se. Bylo to naše auto. Narazilo do stojícího auta poblíž. „Jak je to možné?“ ...a Michal?

„Ty jsi nezabrzdil!“ vykřikl jsem na něj.

„Promiň,“ šeptl.

„Promiň?!“ podotkl jsem a sledoval rozzuřeného muže, který se blížil k nám.

„Co jste to udělali, podívejte se, jak to moje auto vypadá!“ křičel jak pomínutej.

„To se zaplatí z pojistky,“ snažil jsem se ho uklidnit.

Zpočátku to nezabíralo, ale pak se rozdýchal a uklidnil. Také jsem byl naštvaný, ale hlavně na Michala...

Brian pojednou zmlknul.

Raynoldsonová okamžitě zareagovala, „Co bylo dál nebo to bylo všechno?“

„Nebylo,“ vyhrkl a pokračoval.

...všechno se v jeden okamžik změnilo, jako bych se ocitnul v jiném čase, v jiné dimenzi. Budovy zůstaly stejné, ale jen o několik let starší. Lidé kolem však zůstali stejní a jen civěli, proč se tak rozčilují na té silnici. Někteří se jen usmívali a jiní kroutili hlavami. Stál jsem tam v jiném oblečení a s jiným telefonem v ruce. Měl prasklý display a typ byl zřejmě o dvě generace novější. Kde to jsem? Co se to stalo? Celý překvapený jsem nechápal skutečnosti, které se kolem mě dějí. Budovy starší, lidé stejní, i rozčilující chlápek pryč, Michail pryč, auto pryč.

Proč jsem se tam rozčiloval? Na koho?

Postával jsem tam a pozoroval dav lidí, který se postupně rozcházel.

Už jsem nebyl zajímavý.

Ale já jsem...

Zmatený.

Co se to stalo?

Pootočil jsem se směrem k budově, kterou jsem poznával. Tam jsme s Michailem parkovali, tam jsme šli za tím člověkem...

Brian znovu zmlkl. Zareagovala jsem: „Měl už jste někdy podobné přerušované časové skoky ve svých snech nebo jste vnímal

tyto časové děje jako přirozený jev svého snu?“

Můj dotaz pravděpodobně překvapil doktorku Raynoldsonovou, ale nic neříkala. Její pohled však hovořil za své. To překvapení. Brian, ale mlčel.

„Pokračuj!“ vybídla ho pojednou Raynoldsonová.

...otevřel jsem dveře. Místnost se nezměnila. Lidé okolo byli k nerozeznání stejní. Hledal jsem toho muže, za kterým jsme vyrazili. Nebyl tady. Otočil jsem se, že odejdu, když v tom mě zastavila něčí paže. Ohlédl jsem se a spatřil... Vlastně ani nevím, kdo to byl. Postava byla téměř vysoká jako já. Její osvětlená silueta mě neoslepovala. Naopak. Přitahoval mě její klid, absolutní čistota. Beze slova mě zatáhla za ruku a odvedla do vedlejší místnosti. Byli jsme sami a já se neudržel.

„Kdo jsi?“

„Není důležité, kdo jsem,“ odvětila.

„Co se to stalo, víš?“

„Možná vím,“ ukázala na okno před námi.

Nechápal jsem, ale následoval její siluetu, která se pomalu blížila k oknu. Hleděl jsem oknem ven a v hlavě jsem zaslechl její hlas. Byl něžný a byl plný lásky a soucitu.

„Anděl?“ vstoupila jsem do toho.

„Ale doktorko Smithová,“ ozval se pochybovačný, přesto klidný hlas doktorky Raynoldsonové.

„A proč by ne?“ oponovala jsem.

Její – „Hm“ bylo dostačující odpovědí, co si o tom myslí.

Brian pokračoval.

„Kdo jsi?“

„Není důležité, kdo jsem, ale ty bys měl pochopit přítomnost. A začít si vážit toho, co máš a nesoustředit se na zbytečný hněv,“ poznamenala a ukázala na budovu s rozbitou střechou opodál.

Naše pohledy se setkaly a já opustil místnost. Nerozuměl jsem tomu, ale pokračoval dál podél oploceného území, na kterém několik mužů pracovalo na poli. Hrabali se v suché zemi jako nějací zahradníci. Všiml jsem si budovy opodál. Byla tam terasa plná hezkých květin a na ní se pohybovaly nějaké postavy. Kroutil jsem hlavou, když jsem zaslechl jednoho z mužů, jak nadává. Jen jsem se zeptal, co tu dělá, a spustil na mě nějaký neznámý jazyk. Podle tónu jsem ale pochopil, že si nechce povídat. Nevnucoval jsem se a pokračoval dál kolem plotu. Došel jsem až k té budově, kde si hrálo několik dětí a vůbec jim nevadilo, že ta budova, možná jejich domov, nemá střechu. Bylo to divné. Já si neovšímal jich a oni si neovšímalí mě. Cokoliv jsem udělal, oni udělali také. Jako kdyby byli mým zrcadlem. Obrazem mého já. A když mi začalo být smutno, přestali se hýbat a z očí jim tekly slzy. Stál jsem před domem a sledoval to podivné dění kolem mě. Uvědomoval jsem si, že jsem byl středem toho dění. Středem dění svého příběhu. Je to vize? Já spím, pořád sním? Mé úvahy přerušil cizí hlas po mém boku.

„Už tomu rozumíš?“

Zakroutil jsem hlavou, že ne. Neznámá bytost mě pobídla k místu, kde byl velký poklop. Takový ten poklop zakrývající vodovodní spojku.

„Co se to děje?“ ohradil jsem se.

„Pojď, neboj se,“ uklidnil mě její hlas. Stála přede mnou, já jí znal, ale nemohl jsem si vzpomenout, kdo to je.

Usedli jsme k poklopu. Ona se rukou dotkla středu a celý poklop pomalu sjížděl dolů. Pak se zastavil. Nabrala do hrsti písek a obsypala s ním

*kruh uprostřed poklopu. Bylo to jako bych koukal do skleněné koule.
Všechno ožilo. Můj úžas neznal mezí.*

„Co to je?“

„Jen chvíli sleduj, buď trpělivý a vše se dozvíš!“

Bylo to jako sen. Pohled do minulosti. Pohled zpět. Pomalu jsem začal chápat souvislosti, když se tam objevovaly postavy z mého života. Neznámá postava mi pak řekla, že Michail málem umřel, ale díky tomu, že jsem to pochopil, se uzdravil. Protože láska v jakékoliv formě uzdravuje. Můj hněv byl tou nemocí, který překroutil celý čas v něco, čemu jsem nemohl porozumět.

Všechno má svůj čas.

„A kde je Eve?“ vyhrkl jsem.

„Opravdu ji chceš vidět?“

„Ano, chci!“

Neznámá znovu nabrala písek do hrsti a obsypala jím kružnici. Po chvíli jsem uviděl svou Eve, jak sedí v gauči a čte si svou oblíbenou knížku a jen letmý pohled do oken přerušil její čtení. Posmutněl jsem a do očí se mi vyhrnuly slzy.

„Ten letmý pohled to bylo, že čeká, že se vrátíš. Že se vrátíš TY, to staré zůstane v minulosti!“ poznamenala.

V tu chvíli jsem si uvědomil, jak moc mi schází a jak moc jí miluji.

„A kdo jsi ty, že jsi tak klidná, vyrovnaná bytost plná lásky a toho dobrého?“

Já jsem Denisa Gaia – TY.

*Minutové ticho přerušil opět hlas doktorky Raynoldsonové:
„Velmi působivé.“*